
KHÔNG VỀ VIỆT NAM NẾU CÒN VIỆT CỘNG (KVVNNCVC)
MUỐN CHỐNG TÀU CỘNG PHẢI DIỆT VIỆT CỘNG (MCTCPDVC)
MUỐN DIỆT VIỆT CỘNG PHẢI DIỆT VIỆT GIAN (MDVCPDVG)

BẢN TIN CỦA TẠP CHÍ DÂN VĂN
(XIN TIẾP TAY PHỔ BIẾN THẬT RỘNG RÃI - CHÂN THÀNH CẢM Ạ.)

LTS: *Huynh Trường HUY PHƯƠNG sống tại Mỹ và bản báo Chủ Nhiệm sống bên Đức nhưng sự giao tình rất thắm thiết, ví có đôi lần bản báo sửa lỗi “hỏi ngã” trên bài viết của anh Huy Phương, anh không tự ái mà lại cảm ơn Tạp Chí Dân Văn, thế là anh em đã kết giao từ đó. Hôm nay Tạp Chí Dân Văn cho đăng lại bài viết này để tưởng nhớ đến anh Huy Phương dù chưa một lần gặp mặt hàn huyên, tâm sự, chỉ liên lạc qua điện thoại và email.*

Germany, ngày 25.3.2024.

- *Điều Hợp Viên DD Ngôn-Ngữ-Việt,*

- *Chủ Nhiệm TCDV.*

LÝ TRUNG TÍN

SỐ PHẬN CỦA NHỮNG KẺ PHẢN TỈNH

Huy Phương

Trong hồi ký “Đời” của Hồ Ngọc Nhuận, tác giả có nói đến gia thế, tổ tiên ông gốc dòng Hồ Đắc ở Huế, lưu lạc vào tới ấp Tân Hội Tây, Tiền Giang đã bảy đời nay. Ông cho biết chuyện nhà, “cái sợ lớn nhất của cha” trong câu nói của ông cụ nói với ông: “Đời cha sợ nhất là mất con! Có ba cách mất: một là con theo gánh hát, hai là theo cộng sản, ba là theo Công Giáo!” (Chương I- trang 8 – xb 2010)

Ông Lê Hiếu Đằng, đảng viên hơn 45 tuổi đảng, lên tiếng kêu gọi bỏ đảng và hô hào lập đảng đối lập với đảng CSVN. (Tài liệu trên báo Thẻ Thao-Văn Hóa)

Theo gánh hát thì chắc nếu có, cũng là chuyện đàn đúm thuở nhỏ; chơi với các thứ linh mục thân Cộng như Nguyễn Ngọc Lan, Chân Tín, Phan Khắc Từ, Trương Bá Cần, Huỳnh Công Minh, Trần Thế Luân... chưa phải là theo Công Giáo vì tiểu sử không nói ông đã rửa tội chưa; chỉ có chuyện rõ ràng Hồ Ngọc Nhuận đúng là đưa con đại bất hiếu là bất chấp lời cha mà đi theo cộng sản.

Trước năm 1975, Hồ Ngọc Nhuận là dân biểu “đối lập” thời VNCH, giám đốc chính trị báo Tin Sáng của Ngô Công Đức, tòa soạn cũng là nơi lui tới của Việt Cộng. Hồ Ngọc Nhuận thú nhận: “Tôi chỉ thiếu đi vô khu như anh Nguyễn Ngọc Lan hay anh Châu Tâm Luân mà thôi. Hay chính xác hơn là vô hụt...” (trang17.) Sau 1975, Hồ Ngọc Nhuận là cộng sản thứ thiệt: Ủy viên Ủy Ban TUMT Tổ Quốc Việt Nam, phó chủ tịch UBMT Tổ Quốc Việt Nam TP HCM.

Sau khi hy vọng “phá xiềng” để theo Lê Hiếu Đằng, trong bài viết mới đây “Đàng hoàng hơn!” ông Nhuận lên án cộng sản không tiếc lời, chỉ tiếc là quá muộn màng, sau một thời gian dài, tạm thời giả định là 38 năm, từ khi ông theo cộng sản.

– Ông cho rằng cộng sản không có luật pháp (...đảng Cộng sản cầm quyền lãnh đạo ở đây tự vẽ ra Hiến Pháp, ngồi xồm trên luật pháp – những bản án đã được định sẵn.)

– Ông cũng nói cộng sản không có tự do báo chí: “Như về báo chí, miệng thì nói tự do báo chí, luật thì viết báo chí tự do, nhưng đốt đuốc cũng không tìm đâu ra một tờ báo tự

nhân, mà toàn là báo của các ban ngành đoàn thể của Đảng và Nhà nước, từ trung ương đến các địa phương.”

– Ông tổ cộng sản cho lập hội theo Hiến Pháp, nhưng dù là Hội Đá Banh, Hội Nuôi Chim, hay mĩa mai hơn là Hội Người Mù “cũng phải do một đảng viên Cộng sản đứng đầu làm hội trưởng.”

– Ông viết Quốc Hội chỉ là ổ đảng: có “thiên la địa võng” để chặn bất cứ ai không là người của Đảng, không do Đảng cất cử, để Đảng tha hồ một mình một chợ ở Quốc Hội.

Ông cũng than phiền cái mặt trận mà ông cứ cung tận tụy từ bao nhiêu năm nay, không có thực quyền (!)

Theo luật bầu cử thì Mặt Trận Tổ Quốc của ông có quyền chọn người trước khi đưa ra cho cử tri bầu cử, nhưng nay ông Hồ Ngọc Nhuận, ủy viên Mặt Trận Trung Ương này lại tố cáo chính tổ chức của ông ‘100% thường trực lãnh đạo, từ cấp trên đến cấp dưới là đảng viên cộng sản. Kèm bên là một đảng đoàn mặt trận. Kèm trên là một Ban Dân Vận Mặt Trận. Rồi đảng ủy khối, đảng ủy cơ quan... cho tới đảng ủy thành, đảng ủy tỉnh, đảng ủy trung ương...’ Mặt khác nhiệm vụ ghê gớm nhất của Mặt Trận là “giám sát hoạt động của cơ quan nhà nước, đại biểu dân cử và cán bộ, công chức nhà nước,” mà ông đã thú nhận “cũng không ai thấy tổ chức Mặt Trận giám sát được gì từ mấy chục năm nay.” Nghĩa là cái tổ chức Mặt Trận Tổ Quốc Việt Nam chỉ là cái vật trang trí cho đảng, như con công, con phụng người ta vẽ trước cổng chùa, hoàn toàn không có thực quyền.

Nhưng không lẽ đến nay gần nửa đời người ông mới thấy ra! Ông thú nhận là từ năm 1975 ông đã là thành viên của MTTQ, vậy 38 năm nay, ông “nín thở qua sông,” “ngậm miệng ăn tiền” hay là giả mù, giả điếc!

Chuyện tự do báo chí, vào tháng 8, 1975, khi tờ Tin Sáng của ông và Ngô Công Đức, và Đứng Dậy của LM Chân Tín và Nguyễn Ngọc Lan được Trần Bạch Đằng, trưởng Ban Tuyên Huấn Miền cho sống lại, thì cũng không ai trách các ông, những người không hiểu gì về cộng sản, ngỡ là mình có công trạng được CS tin dùng. Nhưng không lẽ, sau đó đến năm 1981, những tờ báo này bị đóng cửa với lý do đã “hoàn thành nhiệm vụ,” như ý Lê Đức Thọ: “dù có công, tồn tại là sai lầm “hữu khuynh” nên dẹp bỏ!” các ông lại chưa chịu mở mắt hay sao? Công đó là công gì? – Công phá nát VNCH. “Nhiệm vụ” đã hoàn thành là nhiệm vụ gì? Phải chăng là nhiệm vụ lót đường hay nhiệm vụ của những tên hề trong gánh hát mua vui cho khán giả trong khi chờ màn chính khai diễn?

Cả cái tổ hợp sơn mài Lam Sơn của nhân viên Tin Sáng cũng bị bóp mũi.

Tuần trăng mật kéo dài như vậy cũng đã quá lâu rồi. Cái ngày mà “Trung Ương Đảng và chính phủ dành chiêu đãi các đoàn đại biểu miền Nam” như Lê Hiếu Đằng đã kể lại trên Tin Sáng: “...Những cái hôn thắm thiết, những bàn tay siết chặt tưởng chừng như không muốn rời ra, những tràng cười thoải mái, cởi mở... Tất cả tạo nên một bầu không khí thắm đượm tình nghĩa đồng bào, đồng chí. Đúng như Bác Tôn đã nói: ‘Đây là cuộc Bắc Nam sum họp một nhà cảm động và đông đủ nhất.’”

“Nhưng một trong những điều đã để lại trong tôi ấn tượng sâu sắc là hình ảnh các linh mục Nguyễn Ngọc Lan, Chân Tín, Nguyễn Huy Lịch ngồi bên đồng chí Lê Duẩn, Lê Thanh Nghị, Hoàng Văn Hoan, Xuân Thủy nói cười vui vẻ và cùng nhau nâng cốc mừng thắng lợi; hình ảnh của Giáo Sư Lý Chánh Trung, người trí thức ‘tìm về dân tộc,’ miệng vẫn ngậm tẩu, thú vị đứng nghe anh Xuân Thủy đọc thơ; hình ảnh của một Kim Cương mà phong cách vẫn rất là ‘Sài Gòn’ ngồi nghe Đại Tướng Võ Nguyên Giáp nói về vở kịch ‘Lá Sầu Riêng’ của mình; hình ảnh một Hồ-Ngọc-Nhuận-nhà-báo xông xáo chạy đi chạy lại để chụp những tấm hình ‘ăn ý’ nhất cho những số báo Tin Sáng tới...”

Vậy mà bây giờ, câu kết luận của Hồ Ngọc Nhuận là: “Ở đây, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, trên mọi lãnh vực, là ‘nói một đường làm một nẻo.’ Câu nói này hình như ông dân biểu phản chiến, thân Cộng cũng đã nghe quen quen hồi còn ngồi ở Brodard hay La Pagode Saigon rồi!

LM Nguyễn Ngọc Lan của tạp chí Đối Diện (1970,) “đồng chí” với Hồ Ngọc Nhuận là cây bút với các bài viết thiên Cộng rõ rệt. Từ năm 1966, Nguyễn Ngọc Lan đã chọn đứng hẳn về phía MTGP, viết lách và hành động dưới sự chỉ đạo từ mật khu và sau Tết Mậu Thân 1968, đã bí mật ra “bưng” để ra mắt và nhận lệnh của Trần Bạch Đằng. Chính Phạm Hùng, bí thư Trung Ương Cục Miền Nam đã chỉ thị cán bộ CS phải bảo vệ cho Nguyễn Ngọc Lan vì ông linh mục “thờ ma cộng sản” này thường “đi lại bằng một chiếc xe gắn máy cũ kỹ, rất dễ bị ám hại.” (Trần Bạch Đằng. Tiễn biệt anh, anh Nguyễn Ngọc Lan. vietbao.vn).

Cựu Linh Mục Nguyễn Ngọc Lan đã cởi áo dòng và lập gia đình năm 1976...

Không ngờ nỗi lo của Phạm Hùng đã trở thành sự thật. 30 năm sau, ngày 4 tháng 5, 1998, Cựu Linh Mục Nguyễn Ngọc Lan và LM Chân Tín đã bị “kẻ lạ” đập vào xe Honda, trên đường đi đám tang một người phản tỉnh khác vừa từ trần là Nguyễn Văn Trấn (Bảy Trấn,) nhưng lần này không phải do công an VNCH mà do “ngư đầu mã diện” của chế độ mới. Theo tờ Tin Nhà số 34, tháng 7, 1998, Pháp, trang 20, thì “Giáo Sư Nguyễn Ngọc Lan bị bắt tỉnh ngay tại chỗ, mất nhiều máu, đưa vào bệnh viện khâu năm mũi ở đầu và bị nứt xương vai. Chụp scanner thấy trong đầu có máu bầm... Chân Tín bị xây xát.”

Một khi đã phản tỉnh và lên tiếng phê phán chống lại đảng cộng sản, LM Chân Tín và GS Nguyễn Ngọc Lan phải chấp nhận đòn thù. Vì ba tập nhật ký, ngày 5 tháng 8, 1990, công an tới khám xét nhà của Nguyễn Ngọc Lan và tuyên lệnh quản thúc ông 3 năm tại gia vì “vi phạm luật pháp, xâm phạm đến an ninh quốc gia và trật tự an toàn xã hội.” Vì ba “Bài Giảng Sám Hối,” LM Chân Tín bị trục xuất khỏi thành phố, biệt xứ tại Cần Thạnh, một họ đạo nhỏ ở huyện Duyên Hải. Đặc biệt nghiêm trọng là việc GS Nguyễn Ngọc Lan và LM Chân Tín bị mưu sát ngay trên đường phố Sài Gòn như đã thuật ở trên. (Về Nhân Vật Nguyễn Ngọc Lan – Bạch Diện Thư Sinh)

Sau khi Lê Hiếu Đằng đòi lập đảng “đối lập” và Hồ Ngọc Nhuận liên tiếp trong ba bài viết, lên tiếng ủng hộ chuyện này cũng như đã không tiếc lời lên án đảng cộng sản, nhiều nguồn dư luận cho rằng hai nhân vật này hiện đang là “cò mồi,” được chỉ thị của đảng cầm quyền, “lập đảng để cứu đảng.” Nhưng nếu đây chỉ là thái độ của kẻ đi làm đường biết dừng chân lại, nhìn lại vũng bùn, máu mình đã lội qua, và nếu đảng còn mang não trạng lo sợ có những “tổ chức chống Đảng, chống Nhà nước, đi theo chủ nghĩa xét lại hiện đại và làm tình báo cho nước ngoài” thì số phận những kẻ phản tỉnh phải được xử lý như những chuyện đã xảy ra trong bất cứ một chế độ cộng sản độc tài nào, từ Liên Xô, Trung Cộng, Bắc Hàn cho đến Việt Nam.

Một lúc nào đó, ông Hồ Ngọc Nhuận phải nhớ lại “lời cha dặn” là một trong ba cách mất con là con đi theo cộng sản. Ông là đứa con bất hiếu, đã phản bội đồng bào, phản bội tổ quốc, nhưng nếu là một người biết phản tỉnh, xin ông “bảo trọng,” và nhớ khi ra đường đừng dùng xe gắn máy, và cũng đừng đi xe ôm để vô tình có thể làm oan mạng người tử tế!

Huy Phương

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN VỚI HƠN 10000 TÁC PHẨM